

Premi de Narració Curta i Contes Àngel Ruiz i Pablo 2016

Obra Guanyadora en categoria de CONTE: "EL BOSC MÀGIC"

CLÀUDIA RECASENS SÁNCHEZ (10 anys)

En un país molt llunyà, hi vivia una filleta que es deia Mònica. Vivia amb els seus pares a una caseta enmig d'un bosc. Ella era molt curiosa i aventurera i sempre li havia borinat el nas per descobrir que s'amagava en aquell bosc, però la seva mare li ho tenia prohibit. Només podia jugar a un jardinet que tenien darrere la seva casa.

Un dia que na Mònica estava cansada de jugar al jardí perquè ja no sabia que més podia fer en aquell petit tros de gespa, es va fixar en la profunditat del bosc i va pensar que no passaria res si hi anés una estona. Així, que la seva curiositat per veure que s'amagava allà dins va fer que escalés la paret, fes un bot i comencés a caminar entre els arbres.

Quan ja era enfora de casa, mentre caminava tranquil·lament, va veure una pols brillant de color daurat que queia del cel i que anava formant un caminet. Impressionada pel que estava veient es va dirigir cap allà i quan va arribar, va veure que el camí continuava. El va seguir fins arribar a una porta feta d'herbes. Sense pensar-ho dos segons, la va obrir i va trobar un prat ple de fadès, animals que xerraven i moltes coses més que no havia vist mai.

Ella de seguida va fer amistat amb totes les criatures fantàstiques d'aquell bosc. Una d'elles li va contar que per allà aprop hi vivien unes bruixes que sempre apareixien de sobte, sense avisar i que raptaven a alguna de les criatures del prat. També li va explicar que aquest era el motiu de que fossin tant poques, perquè anys enrere eren moltíssimes, però les bruixes els havien fet desaparèixer un a un.

En fer-se fosc, na Mònica es va acomiadar dels seus nous amics, ja que havia de tornar a

casa abans de que la mare se n'adonés. De totes maneres, van acordar que els visitaria totes les vegades que pogués, perquè ara ja es sabia el camí.

L'endemà na Mònica es va aixecar d'un salt del llit, pensant ja en la visita que faria a les criatures fantàstiques en sortir de l'escola. Així va ser. Per la tarda, quan la mare la va deixar sortir al jardí per jugar una estona, na Mònica va partir corrents cap el bosc, on esperava jugar amb els seus nous amics. Però... en obrir la porta d'herbes va veure que el prat estava buit. No hi havia ningú!

Ella molt estranyada va començar a cridar el nom de cada un dels amics que havia fet, però res, no apareixia ningú. De sobte va sentir una renou que venia d'un forat d'un arbre i es va apropar per veure que hi havia. Quan va guaitar va veure una petita fada que estava tremolant de por i li va demanar què havia passat. Aquesta petita fada li va explicar entre plors que la nit anterior les bruixes havien arrasat el prat i que s'havien emportat a tothom.

Les fades eren molt ràpides però la nit passada les bruixes les havien sorprès i no havien tingut temps d'escapar. Per sort, ella s'havia pogut amagar en aquell forat sense que les bruixes ho veiessin i per això, s'havia salvat. Na Mònica tenia els pèls de punta després d'escoltar aquella història tant tenebrosa, però sabia que havia de fer alguna cosa, no podia quedar-se amb els braços creuats. Així que van idear un pla per salvar a tots els demés.

La petita fada va guiar a na Mònica fins el castell de les bruixes. Una vegada allà, van veure que podrien entrar per una petita finestra que estava oberta a la planta baixa. Així que van entrar i es van amagar en una saleta que estava plena de pots amb noms i líquids de colors. Era on les bruixes feien les pocions!

En veure allò, a na Mònica se li va ocórrer una gran idea. Van pensar que les posicions que posaven noms devien ser per tenir aquell poder. Així doncs, na Mònica va agafar les pocions que posaven rapidesa i força i tota convençuda se les va beure d'un sol glop.

Després, van entrar a una gran sala on hi havia les bruixes sopant. Aquestes es van sorprendre molt en veure aquella filleta i aquella fada tant petites i van pensar que tindrien un bon banquet l'endemà per dinar. Però na Mònica, gràcies a la poció de rapidesa, es va atracar a les bruixes sense que s'adonessin i les va agafar totes. Les va posar una al costat de l'altre i les va fermar. Com que també s'havia begut la poció de força, les va llançar per la finestra el més lluny possible.

Des d'aquell dia el prat va tornar estar ple de criatures que corrien i cantaven. Tornava a ser un lloc feliç i alegre. Na Mònica els anava visitant cada dia però...

- Mònica, desperta't. Estàs bé? Reacciona! Diga'm alguna cosa!

Na Mònica havia caigut jugant al parc i s'havia donat un cop tant fort al cap que havia quedat inconscient. Tot el que havia viscut amb els seus amics fantàstics era irreal. S'ho havia imaginat durant el temps que havia estat inconscient a l'hospital. Ara ja només tenia ganes d'arribar a casa i descobrir si realment hi hauria una porta d'herbes al bosc de darrera casa.

A la cric-cric, el conte ja està dit; a la cric-crac, el conte està acabat.